

Recensie: Belgian Boat Party ★★★★****

Balaton Sound Festival
dinsdag 2 juli 2019

foto © Bert Hertogs

Recensie:

Wat doen de vele Belgen op Balaton Sound festival nog voor het festival officieel van start gegaan is? Een feestje bouwen uiteraard. En wat voor één op de allereerste boot party! Aan de ingang van het festivalterrein vertrekken drie bussen vol jongeren die er erg veel goesting in hebben, zo veel mag duidelijk zijn. De Belgische boot party is dan ook al wekenlang op voorhand uitverkocht. Festivalgangers die er tijdig bij waren, konden voor slechts dertig euro mee. Onze bestemming: de haven van Siófok waar de boot op ons ligt te wachten. De beats die de dj's Mattic (Sunrise Festival, Suikerrock, Ikon), Thierry von der Warth (Tomorrowland, Moose Bar, Versuz) en Dosschy (Tomorrowland, Dour Festival, Dance D-Vision) door de luidsprekers knallen, nodigen ons uit om in te schepen terwijl we vooral erg veel bekijks hebben van de lokale bevolking die ons "je zou voor minder" om toeristische redenen elk jaar zeer graag ziet komen.

Van zodra we de haven uitvaren, richting festivalterrein, zien we dan ook niets anders dan mensen die ons filmen met hun smartphones, ons uitwaaien of gewoon vanop de kade even mee met ons dansen. Héérlijk is het om die gastvrijheid van de Hongaren te ervaren. De Belgen reppen zich ondertussen om hun betaalkaartje aan hun polsbandje op te laden. Er wordt nauwelijks bier gedronken, zowat iedereen gaat voor sterke drank en cocktails. Die kan je niet alleen in bekertjes krijgen, maar ook in emmers met een paar extra rietjes zodat je samen een emmer kan delen met je vrienden en vriendinnen. Ook opvallend: we zien vooral groepen meisjes en groepen jongens, de gemengde groepen zijn in de minderheid.

Het publiek valt onder te verdelen in twee groepen: zij die sportschoentjes aan hebben en zij die het doen met teenslippers. Binnen de categorie festivalgangers met sportschoenen heb je dan weer twee soorten: zij die erop staan om prachtig blinkende witte sportschoenen te dragen, of op zijn minst proper gekuiste, en zij die schoenen dragen die nog sporen vertonen van vorige feestjes. Bij de jongens is de festivalkledij bij uitstek een zwemshort, een zomers (en fout) veelkleurig hemd al dan niet in combinatie met een bloemenkrans.

In geen tijd blijkt de vrees die een Belg had naast ons in de bus onterecht. Hij had er geen goed oog op: een feestje dat van 7 tot iets na tien uur 's avonds zou duren, zou volgens hem veel te kort zijn, en tegen die tijd zou er nooit voldoende ambiance zijn. Maar dat is dan zonder de dj's gerekend. Zij kiezen voor een mainstream-party die in geen tijd de festivalgangers aan het dansen brengt met veel zomerse vibes (de 'Macarena', 'Samba di Janeiro'), songs van Shakira en Beyoncé, heerlijke danceklassiekers (Gala's 'Freed from desire', Robyns 'Dancing on my own', 'Fascination' van Alphabeat, 'I gotta feeling' van The Black Eyed Peas en 'Nobody to love' van Sigma), jeugdsentiment (zo horen we 'Juf van fysica' en 'Te min voor Anja' van Spring, 'Breaking free' in de Andi M remix uit High School Musical, 'Baby' van Justin Bieber en 'Let it go' uit Frozen maar dan op een stevige beat), Rock 'n rollklassiekers (2x Queens 'We will rock you', 2x 'Seven Nation Army' van White Stripes, 'Wonderwall' van Oasis, 'I love rock 'n roll' van The Arrows en 'Livin' on a prayer' van Bon Jovi), foute nummers ('Viva de Romeo's', 'Ik wil zuipen!' en 'YMCA'), 90's klassiekers ('Rainbow high in the sky' van DJ Paul Elstak), 80's hits ('I wanna dance with somebody who loves me' van Whitney Houston, 'Take on me' van A-ha), ballads ('My heart will go on' van Céline Dion, 'Angels' van Robbie Williams en 'I will

always love you' van Whitney Houston), recent materiaal (waaronder 2x 'High Hopes' van Panic! At the disco), en op het einde zelfs country ('Cotton Eye Joe' van Rednex en 'Country Roads' van John Denver) om er finaal 'You'll never walk alone' tegenaan te smijten. Tussendoor helt de boot naar links of naar rechts wanneer de feestvierders van rechts naar links lopen op het dek, en verder worden er een aantal sit downs georganiseerd waarbij het publiek massaal tegelijkertijd rechtspringt, gaan de handen in de lucht, en zwaaien ze van rechts naar links terwijl de Belgen 'Ehe! Oho!' uitroepen, een extra inspanning leverend wanneer de kapitein even komt meedoen.

Wanneer we terug naar het festivalterrein gebracht worden met de bus, klinkt het luidkeels in die van ons: 'Everywhere we go. People want to know. Who we are? Where we come from', gaat er een groepje zitten in de gang en beginnen ze te roeien terwijl ze Bart Kaëls 'De Marie-Louise' zingen om vervolgens nog een paar meebrullers als 'Ik wil zuipen!', 'Het is een nacht' en 'Lo limit' in te zetten. De toon is gezet voor een eerste nacht vol grenzeloos plezier, een viering van het leven. En de sfeer? Die lijkt nog het meest van al als een combinatie van op jeugdvakantie trekken met jongeren, met de chiro en de scouts, rondwandelen in zwemshort en teenslippers in het zonnetje met temperaturen boven de 30 graden, en chillen aan het Balatonmeer. Zorgeloos genieten, quoi?

< Bert Hertogs >